

BARCELONA PRODUCCIÓ

CANÇÓ I BALL PER A UNA FONT

IRENA VISA

PROJECTE DESLOCALITZAT

05.10.2024

No sabem si la Irena Visa ens enganya. En principi, projecte deslocalitzat respon a una categoria de la convocatòria anual de Barcelona Producció en la qual caben moltes coses. S'hi pot presentar el que sigui on sigui, amb una única condició, això sí: que la proposta no passi a La Capella, arreu de l'univers excepte a La Capella. Això ha estat així fins al dia d'avui. *Cançó i ball per a una font* és, potser, –històricament parlant– l'única proposta deslocalitzada que està absolutament localitzada, precisament aquí, a La Capella. Això és degut al fet que una proposta que havia començat sent absolutament *site-specific* ha acabat esdevenint *time-specific*. Es tracta d'un concert d'un quartet de corda i d'una projecció monumental d'un vídeo. El projecte de la Irena és explicar el recorregut d'una aigua que surt del subsol del Teatre del Liceu –3 litres per segon ininterrompudament–, travessa el Raval, puja pel Poble-sec i, finalment, arriba a Montjuïc, emergint triomfalment a través de la Font Màgica. La història d'aquest origen, trajecte i emergència, però, no ens la comunica utilitzant dades, gràfics i documents, ni tampoc relats orals. Ens l'explica a través de música i coreografia, música “programàtica”

composta per Joan Magrané i una coreografia aquàtica desenvolupada per la Irena Visa a través del software específic que permet fer ballar la font. La Font Màgica esdevé un instrument, un medi susceptible de ser utilitzat per tal d'expressar alguna cosa, és el redescobriments d'un nou –i alhora vell– llenguatge possible.

La Irena Visa entén la Font Màgica com un equipament públic de la ciutat –atenció: rep 2,5 milions de visitants l'any– i també com un mitjà d'expressió susceptible de ser utilitzat. Encara que això desafii el nostre enteniment i sigui més difícil que imaginar la fi del capitalisme, la Font Màgica pot no ser –només– per als guiris. Es tracta d'apropriar-se de la font com a símbol per reclamar la ciutat. Aleshores, què fem aquí? Per què no som a Montjuïc, veient la font ballar amb la música d'en Joan i la coreografia de la Irena? Doncs perquè hi ha sequera. Com? Però si l'aigua de la Font Màgica prové de les catacumbes del Liceu, si es tracta de l'aigua neta i dolça del mític llac Cagalell, on es reuniren els primers barcelonins al neolític, si surt ininterrompudament, plogui o no plogui! És una qüestió de context. Si de sobte féssim ballar cada vespre la font, poséssim música

de Shakira i Rihanna a tot drap i vinguessin multituds a veure llum, color i aigua, es donaria molt mal exemple. Si hi ha sequera, cal que es noti. Cal que es noti que l'ajuntament està molt loco, disposat a tot – fins i tot a buidar la font de Montjuïc! Aquest caràcter de time-specific ha provocat que el projecte deslocalitzat de la Irena Visa passi aquí i ara, a La Capella, que no veiem la font ballar, o potser sí, que la veiem a través d'una simulació (de fet, és la simulació que fan servir els coreògrafs de la font, una imatge de treball interna, no accessible, que avui podem veure en forma monumental) acompanyada de música en directe. Avui, des d'aquesta petita capella, podem projectar la possibilitat d'utilitzar els símbols de la ciutat d'una altra manera, apropiant-nos-els, aprenent a fer-los servir i a parlar el seu llenguatge per explicar altres històries que, invisibles, ens permetin fluir per la ciutat en el nostre dia a dia.

Últimament, la Irena em promet que, en el futur, veurem la font ballar amb la seva coreografia. Només cal esperar pacientment que plogui de nou, i que ens puguem retrobar a la font i celebrar-ho. Tot i que potser ens enganya, jo hi confio.

Enric Farrés Duran
Equip comissarial de La Capella

Crèdits

Un projecte d'Irena Visa

Composició musical: Joan Magrané i Irena Visa

Disseny de la coreografia de la font: Carles López i Irena Visa

Intèrprets en directe: Quartet Gerhard, format per Lluís Castán (violí), Judit Bardolet (violí), Miquel Jordà (viola) i Jesús Miralles (violoncel)

Disseny de l'espai: Pau Masaló

Acompanyament del projecte: Enric Farrés Durán

Amb el suport de l'OSIC

Agraïments

Carles López, Xavier Sagrera, Clínica d'obra, Ferran Dordal, Anna Parnau (Oh la là! Comunicació), Laura Arensburg, Frederic Montornès, Alba Blasi i Sebastián Aguilar.